

İman Edenlere Saldıranların Kuran'da Haber Verilen Özellikleri

Allah'a samimi olarak iman eden ve O'nun dinini insanlara tebliğ edenler, tarih boyunca çeşitli saldırılara uğramış ve baskı altına alınmışlardır. Her dönemde Allah'ın elçileri ve onlara uyanlar, türlü baskı ve zulümle karşılaşmışlardır. Bu baskılar kimi zaman tehditlerle sınırlı kalmış, kimi zaman haksız yere hapsedilmelerine, kimi zaman da şehit edilmelerine kadar varmıştır. Bu, Allah'ın Kur'an ayetlerinde haber verdiği bir gerçektir.

Müminlere yapılan zulümlere Peygamber Efendimiz (sav) hadislerinde de yer vermiş, İslam âlimleri bu konuda çeşitli açıklamalarda bulunmuşlardır.

Kur'an'da ve diğer kaynaklarda bu konu üzerinde önemle durulmasının hikmetlerinden biri, geçmişte yaşamış ve günümüzde yaşayan Müslümanların karşılaştıkları imtihanların ve maruz kaldıkları zulümlerin bilinip tanınmasıdır. Aynı zamanda bu vesileyle, Ahir Zamanda Hz. Mehdi (as) ve talebelerinin de diğer Müslümanlar tarafından tanınmasına imkân sağlanmış olmaktadır.

Şüphesiz ayetler, hadisler ve İslam âlimlerinin açıklamaları, bizlere yalnızca iman edenleri değil, onlara düşmanlık eden kimseleri de tanıtmaktadır. Ayetlerde yer verilen çeşitli karakter özellikleri, bu kimselerin davranışlarını anlamamıza ve onları tanımamıza yardımcı olmaktadır. Yüce Allah, bu şekilde doğru yolda olanlarla zulmeden ve saldırgan davrananların birbirinden ayırt edilmesini sağlamaktadır.

Tıpkı iman edenler gibi, iman edenlere düşmanlık eden kimseler de belirli karakter özellikleri sergilerler. Müslümanlar nasıl ki halim, merhametli ve güzel ahlaklı olmaya gayret ediyorlarsa, onlara düşmanlık eden kimseler de bunun aksine zorbalık ve zulümle hareket ederler. Bu farklılık, Allah'ın imtihanının bir parçasıdır ve müminlerin sabır, tevekkül ve güzel ahlaklarını ortaya koymaları için bir vesiledir.

Peygamber Efendimiz (sav) şöyle buyurmuştur:

“İnsanların en çok imtihan edilenleri peygamberlerdir, sonra onlara benzeyenlerdir.” (Tirmizi, Zühd 56)

İmam Taberî bu konuda şöyle der:

“Allah'ın elçilerine ve müminlere her devirde düşmanlık edenler olmuştur. Bu, Allah'ın sünnetidir. Peygamberlere ve onların izinden gidenlere yapılan zulüm, onların sabır ve sebatını artırır, Allah katında derecelerini yükseltir.” (Taberi Tefsiri, En'am Suresi 112. ayetin tefsiri)

İbn Kesîr ise şöyle belirtir:

“Kâfirlerin ve münafıkların müminlere düşmanlığı, Allah'ın imtihanının bir gereğidir. Allah, müminlerle kâfirleri birbirinden ayırmak, hak ile batılı ortaya çıkarmak için bu düşmanlığı yaratmıştır.” (İbn Kesir, Tefsirü'l-Kur'an, Enfal Suresi 36. ayetin tefsiri)

Saldırıların Gerçek Amacı: Tebliği Durdurmak

Dünya tarihine baktığımızda, peygamberlerin yaşadıkları toplumlarda kötü ahlaklı, azgın, sapkın ve zalim kimseler tarafından her zaman hedef alındıklarını görürüz. Hz. İbrahim, Hz. Yusuf, Hz. Musa, Hz. Şuayb, Hz. Lut ve Hz. Muhammed (sav) gibi peygamberlerin yaşadığı dönemlerde de onlara karşı çıkan, düşmanlık eden ve tebliğ faaliyetlerini engellemeye çalışan topluluklar olmuştur.

Kur'an'da bu durum şöyle haber verilmektedir:

“Böylece biz, her peygambere insan ve cin şeytanlarını düşman kıldık. Onlar, aldatmak için birbirlerine yaldızlı sözler fısıldarlar. Rabbin dileyseydi bunu yapamazlardı. O halde onları ve uydurduklarını bırak.” (En'am Suresi, 112)

Bu kimseler Müslümanlara yalnızca düşmanlık etmekle kalmamış, başka insanları etkilemek ve aldatmak amacıyla çeşitli sözler söylemekten de çekinmemişlerdir. Peygamberleri ve iman edenleri hedef almalarının başlıca amaçlarından biri, onları Allah yolunda gösterdikleri çabalardan alıkoymak ve insanların da kendileri gibi inkâr eden kimseler haline gelmelerini sağlamaktır.

Kur'an'da bu durum şöyle bildirilmektedir:

“Eğer sizi ele geçirecek olurlarsa, size düşman kesilirler, ellerini ve dillerini kötülükle size uzatırlar. Onlar sizin inkâr etmenizi içten arzu etmişlerdir.” (Mümteherine Suresi, 2)

Müslümanlara Karşı Yürütülen Organize Kampanya

Kur'an'da, iman edenlerin aleyhine organize biçimde faaliyetler yürütüldüğü haber verilmektedir. Bu faaliyetlere katılanların mutlaka aynı ideolojiye sahip olmaları, aynı sosyoekonomik çevreden gelmeleri veya aynı eğitimi almış olmaları gerekmez. Toplumun farklı kesimlerinden gelen kimseleri bir araya getiren ortak motivasyon, iman edenleri sindirmek ve onları etkisiz hale getirmektir. Bu amaç uğrunda zamanlarını, imkânlarını ve maddi kaynaklarını harcamaktan çekinmezler.

Kur'an'da şöyle buyurulmaktadır:

“Gerçek şu ki, inkâr edenler, (insanları) Allah'ın yolundan alıkoymak için mallarını harcarlar. Onlar, bunu harcamaya devam edecekler, sonunda bu (harcadıkları) onlara bir pişmanlık olacak, sonra da mağlup olacaklardır. Kâfirler cehenneme toplanacaklardır.” (Enfal Suresi, 36)

Peygamberin Yanından Ayrılanların Onu Yalanlarla Hedef Alması

Ayetlerde, peygamberlerin ve müminlerin yakınında bulunup daha sonra onlardan ayrılan; yalanlarıyla Müslümanlara düşmanlık eden ve onların arasını bozmak isteyen kimselerden de söz edilmektedir.

Kur'an'da şöyle bildirilmektedir:

“Zarar vermek, inkârı (pekiştirmek), mü'minlerin arasını ayırmak ve daha önce Allah'a ve elçisine karşı savaşanı gözlemek için mescid edinenler ve: "Biz iyilikten başka bir şey istemedik" diye yemin edenler (var ya,) Allah onların şüphesiz yalancı olduklarına şahidlik etmektedir.” (Tevbe Suresi, 107)

Ahir zamanda İslam'ı tebliğ etmede öncülük eden ve Kur'an ahlakının hâkim olması için çaba gösteren müminler de Peygamber Efendimiz (sav) döneminde olduğu gibi, kendi içlerinden çıkan bazı kimselerin hedefi olacaklardır.

Sözü Geçen Varlıklı Kimselerin Düşmanlık Etmesi

Kumpas kuran kimselerin ortak özelliklerinden biri, maddi güce büyük önem vermeleridir.

Servetlerini yalnızca dünya hayatının imkânlarından diledikleri gibi yararlanmak için değil, aynı zamanda kurdukları düzenleri güçlendirmek ve insanlar üzerinde nüfuz sahibi olmak için de kullanmak isterler. Bu nedenle kendi maddi güçlerini artırmaya çalışırken, Müslümanların ekonomik açıdan zayıflamasını, sahip oldukları imkânları ve malları kaybetmelerini arzular ve bunun gerçekleşmesi için çeşitli girişimlerde bulunurlar. Müslümanlara karşı duydukları hasedin sebeplerinden biri de onların sahip olduğu maddi imkânlardan kendilerinin yeterince yararlanamadıklarını düşünmeleridir.

Kur'an'da şöyle bildirilmektedir:

“Onlar ki: “Allah'ın Resûlü yanında bulunanlara hiçbir infak (harcama)da bulunmayın, sonunda dağılıp gitsinler,” derler. Oysa göklerin ve yerin hazineleri Allah'ındır. Ancak münafıklar kavramıyorlar.” (Münafikun Suresi, 7)

Bu kimselerin düşmanlıkları öylesine şiddetlidir ki, hedef aldıkları kişiler arasında kendi kardeşleri veya yakın akrabaları dahi bulunsa, onları hedef almaktan geri durmazlar. Allah, onların bu çarpık tutumunu şöyle haber vermektedir:

“Onlar size karşı ne bir akrabalık bağı gözetirler ne de bir antlaşma. Onlar sizi sözleriyle hoşnut etmeye çalışırlar, fakat kalpleri karşı çıkar ve çoğu fasıktır.” (Tevbe Suresi, 8)

Peygamber Efendimiz (sav) şöyle buyurmuştur:

Kıyamet günü insanların en şerlisi, iki yüzlü olan kimsedir; bunlar bir yüzle bu topluluğa, diğer yüzle öbür topluluğa gelirler.” (Buhari, Edeb 69; Müslim, Zühd 62)

İmam Kurtubî şöyle der:

“Münafıkların ve kâfirlerin müminlere karşı kurdukları tuzaklar, onların iç dünyalarındaki kin, haset ve fesadın dışı vurumudur. Allah, bu tür kimselerin planlarını boşa çıkarır ve sonunda zararlı çıkan yine kendileri olur.” (Kurtubi Tefsiri, Al-i İmran Suresi 54. ayetin tefsiri)

Müslümanların Mallarına El Konması

Tarih boyunca Müslümanların sahip oldukları maddi imkânlar, onlara karşı düşmanlık besleyen kimseler tarafından kıskançlık ve hasetle karşılanmıştır. Bu nedenle bazı kimseler, düşmanlıklarından dolayı çeşitli hile ve baskı yöntemlerine başvurarak Müslümanların mallarını ellerinden almaya çalışmışlardır.

Hiz. Peygamber'in (sav) tebliğinin etkisinin giderek artması üzerine Mekke'nin ileri gelenleri, onu ve beraberindeki Müslümanları etkisiz hale getirmeye karar vermişlerdir. Mahkeme kararına benzer bir metin hazırlanarak iman edenlere uygulanacak yaptırımlar yazılı hale getirilmiş ve Kâbe'nin duvarına asılmıştır. Bu karar, Hiz. Peygamber (sav) başta olmak üzere Müslümanları hedef alan kapsamlı bir boykotun başlamasına neden olmuştur. Öncelikle Müslümanlarla her türlü alışveriş kesilmiş, sosyal ve ekonomik ilişkiler tamamen engellenmeye çalışılmıştır.

Yaklaşık üç yıl süren boykot döneminde Müslümanlar büyük sıkıntılar yaşamış; Hiz. Hatice'nin (ra) ve Ebû Tâlib'in servetleri de bu süreçte tükenmiştir. ()

Mekke'de liderlerin bir araya gelerek aldıkları kararda, Hiz. Peygamber (sav) kendilerine teslim edilinceye kadar Müslümanlarla barış yapılmaması, onlara acınmaması, kız alıp verilmemesi, mal alınıp satılmaması, konuşulmaması, görüşülmemesi ve evlerine girilmemesi gibi hususlar yer alıyordu. ()

Boykotun temel amacı, Hiz. Peygamber Efendimiz (sav)'i Hâşimoğulları'nın sağladığı korumadan mahrum bırakmak ve böylece onu öldürmeye uygun bir ortam oluşturmaktır. () Boykot süresince Müslümanlar türlü işkence, eziyet ve sıkıntılara maruz bırakılmışlardır.

Müslümanlar korunmak amacıyla Mekke'de Şi'b-i Ebû Tâlib adı verilen bölgede toplanmışlardır.

Ancak burası da yiyecek sevkiyatını kontrol altına almak ve Müslümanlara ulaşmasını engellemek amacıyla abluka altına alınmıştır. ()

Ablukayı delerek Müslümanlara yiyecek gönderen Hişâm b. Amr'ın bu faaliyetini fark eden

Mekkeliler, onu sorgulamış ve bir daha böyle bir girişimde bulunmaması için tehdit etmişlerdir. ()

Bu tarihi olay, Müslümanların yalnızca inançları ve düşünceleri sebebiyle değil, ekonomik olarak da baskı altına alınabileceklerini göstermektedir. Bu nedenle ahir zamanda yaşayan Müslümanların da benzer ekonomik baskı, kuşatma ve mallarına yönelik saldırılarla karşılaşacakları anlaşılmaktadır.

1.6) Karalama Kampanyasında Rol Alanlar: Şairler ve Günümüz Medyası

Hakkında çok sayıda asılsız iddia ve iftiraya maruz kalan peygamberlerden biri de Hiz.

Muhammed Efendimiz'dir (sav). Mekke'nin ileri gelenleri, Hiz. Peygamber'e (sav) bizzat iftira

atmaya ve onu toplumun gözünde itibarsızlaştırmaya çalışmışlardır. Ebû Cehil ve Ebû Leheb gibi

Mekke'nin önde gelenleri zaman zaman halkın arasına karışarak Hiz. Peygamber'in (sav) deli

veya azgın olduğuna dair çeşitli iddialar ortaya atmışlardır. Dönemin Müslümanları ise bu iftiralara cevap vermişlerdir.

Hız. Peygamber'in (sav) düşmanları yalnızca bireysel olarak propaganda yapmakla yetinmemiş, dönemin toplumunda önemli bir iletişim ve etkileme gücüne sahip olan şairlerden de yararlanmışlardır. Bir kaynakta, Hız. Peygamber (sav) döneminde şiirin toplum üzerindeki etkisi şöyle anlatılmaktadır:

Şiir, kişi ve toplumu en çok etkileyen bir ifade şeklidir. Cahili Arap toplumunda şiir en az sihir ve büyü kadar insanlara tesir ederdi. O dönem için basın işlevi gören şiir sayesinde olaylar, iyilik, kötülük, kişisel hasletler, tahrikler, savaş tellallığı... ortaya konurdu. Şiir daha ziyade çirkin ve nefsi tahrik edici yönüyle ağır basan bir kuvvet olarak tesir alanı buluyordu. ()

Hız. Peygamber'in (sav) düşmanları, ortaya attıkları iddiaları şairlere aktarıyor; şairler de şiirleri aracılığıyla bu propagandayı geniş kitlelere ulaştırmaya çalışıyorlardı. Kimi zaman şiirler Kâbe'nin duvarlarına asılıyor, kimi zaman da Arapların sosyal ve ekonomik hayatında önemli bir yere sahip olan panayırlarda yüksek sesle okunuyordu. Böylece asılsız iddialar ve hakikati çarpıtan söylemler, toplum içerisinde hızla yayılabiliyordu. İnsanların yoğun propaganda karşısında etkilenmesi ve Hız. Peygamber'e (sav) karşı düşmanlık beslemeye başlaması, dönemin iletişim araçlarının kamuoyu üzerindeki gücünü de göstermektedir.

Allah, şairlerin bu etkisine ve onların insanları saptırabilecek sözlerine karşı şöyle uyarmıştır:

"Şairlere ise azgınlara uyar." (Şuarâ Suresi, 224)

Kur'an'da, insanların birbirleri hakkında gerçek dışı konuşmalarının ve dedikoduların yayılmasının fitneye nasıl zemin hazırlayabileceğine Hız. Yusuf Peygamberin kıssasında da dikkat çekilmektedir.

Aziz'in karısının Hız. Yusuf'la (as) birlikte olmak istemesi şehirdeki kadınlar arasında yayılmış ve kadınlar bu olay hakkında kendi aralarında konuşmaya başlamışlardır. Konu, gerçeğin bütün yönleriyle araştırılması ve adil bir değerlendirme yapılması yerine, dedikodu ve kınama üzerinden yayılmıştır:

"Şehirde (birtakım) kadınlar: "Aziz (Vezir)'in karısı kendi uşağının nefsinden murad almak istiyormuş. Öyle ki sevgi onun bağına sinmiş. Biz doğrusu onu açıkça bir sapıklık içinde görüyoruz." dedi." (Yusuf Suresi, 30)

Bu örnekler, toplum içinde yayılan sözlerin ve asılsız iddiaların insanların düşüncelerini nasıl etkileyebileceğini göstermektedir.

Tarih boyunca Müslümanların aleyhine çeşitli kamuoyu oluşturma faaliyetleri yürütülmüştür. Hız. Peygamber (sav) döneminde bu işlevde şairler önemli bir rol üstlenirken, Hız. Yusuf (as) kıssasında da şehirde yayılan dedikoduların benzer bir etki meydana getirdiği görülmektedir.

Günümüzde iletişim teknolojilerinin ulaştığı boyut dikkate alındığında, medyanın ve çeşitli iletişim platformlarının kamuoyu oluşturma gücü çok daha büyük hale gelmiştir. Bu nedenle günümüzde de bir kişi veya topluluk hakkında ortaya atılan asılsız iddiaların, doğruluğu araştırılmadan yayılması, toplumun kanaatlerini etkileyebilmekte ve bir karalama kampanyasına dönüşebilmektedir.

Düzen Kuranların Kişilikleri

İman edenleri etkisiz hale getirmeye yönelik girişimler farklı yöntemlere dayanır. Bu yöntemler, onları kullanan kişilerin ruh hâllerini, niyetlerini ve ahlaki özelliklerini de yansıtır.

İftira atmak, yalan söylemek, aşağılamak, tehdit etmek, hapsettirmek, ekonomik baskı uygulamak ve insanların mallarına el koymaya çalışmak, bu yöntemlerden bazılarıdır.

Bu tür yöntemler uygulanırken çoğu zaman toplumda siyasî veya ekonomik gücü bulunan kişilerden, resmî görevlilerden ya da nüfuz sahibi kimselerden destek alınmaya çalışılır. Böylece kurulmak istenen hileli düzenin veya kumpasın başarıya ulaşması güvence altına alınmak istenir. Allah, böyle bir iş birliğini Kur'an'da şöyle haber vermektedir:

“Böylece biz, her ülkenin önde gelenlerini -orada hileli düzenler kursunlar diye- oranın suçlu-günahkârları kıldık. Oysa onlar, hileli düzeni ancak kendilerine kurarlar da bunun şuuruna varmazlar.” (En'am Suresi, 123)

Böylesi bir iş birliğinin temelinde, kötülük yapan kimselerin birbirlerini desteklemeleri ve birbirlerine güvenmeleri vardır. Bu nedenle normal şartlarda bir araya gelmesi zor görünen kişiler dahi ortak bir amaç etrafında birleşebilirler.

Allah şöyle buyurmaktadır:

“Onlar, mü'minleri bırakıp kâfirleri dostlar (veliler) edinirler. 'Kuvvet ve onuru (izzeti)' onların yanında mı arıyorlar? Şüphesiz, 'bütün kuvvet ve onur,' Allah'ındır.” (Nisa Suresi, 139)

Kurulan kumpasların önemli özelliklerinden biri de gizlilik içinde yürütülmeleridir. Hakkaniyetli ve adil bir zeminde savunulamayacak planlar, genellikle gizli yollarla yürütülmeye çalışılır. Bu nedenle hile, sinsilik ve gizli planlar, bu tür girişimlerin temel araçları haline gelir.

Ancak insanların gizlediği hiçbir şey Allah'tan gizli değildir. Kurulan düzen ne kadar gizli olursa olsun Allah onu bilmekte ve dilediği zaman gerçekleri ortaya çıkarmaktadır.

Nitekim Allah şöyle buyurur:

“Onlar bir tuzak kurdular, Allah da bir tuzak kurdu. Allah tuzak kuranların en hayırlısıdır.” (Al-i İmran Suresi, 54)

Bir başka ayette ise şöyle bildirilmektedir:

“Onlar, insanlardan gizlerler de Allah'tan gizlemezler. Oysa O, kendileri, sözden (plan olarak) hoşnut olmayacağı şeyi 'geceleri düzenleyip kurarlarken,' onlarla beraberdir. Allah, yaptıklarını kuşatandır.” (Nisa Suresi, 108)

Hadislerde iman edenlere karşı düşmanlık gösteren ve onların aleyhine düzen kuran kimselerin çeşitli özelliklerine dikkat çekilmiştir.

Bir hadiste Peygamber Efendimiz (sav) şöyle buyurmuştur:

“Münafığın alameti üçtür: Konuştuğu zaman yalan söyler, söz verdiğinde sözünde durmaz, kendisine bir şey emanet edildiğinde hıyanet eder.” (Buhari, İman 24; Müslim, İman 107)

İmam Gazâlî de hile ve tuzak kurmanın mümin ahlakıyla bağdaşmadığını ifade ederek şöyle der:

“Hile ve tuzak, nifak alametidir. Mümin, hileye başvurmaz. Allah, hile yapanların tuzaklarını kendi

başlarına çevirir.” (İhya-u Ulumiddin, Kitabu'l-Adab, Hile ve Tuzak Bölümü)

El-Mâverdî ise şu ifadeyi kullanır:

“Kumpas kurmak, iftira atmak, yalan söylemek gibi davranışlar, nifak alametlerindendir.

Müminlerin bu tür kimselere karşı dikkatli olması, onların tuzaklarına karşı Allah’a sığınması gerekir.” (El-Maverdî, en-Nüket ve'l-Uyûn, Nisa Suresi 108. ayetin tefsiri)

Nefret ve Kinle Doludurlar

İman edenlere karşı düşmanlık besleyenlerin kalplerinde kin ve nefret bulunması, Kur'an'da açıkça haber verilen özelliklerden biridir.

Allah bir ayette şöyle buyurmaktadır:

“Ey iman edenler, sizden olmayanları sırdaş edinmeyin. Onlar size kötülük ve zarar vermeye çalışıyor, size zorlu bir sıkıntı verecek şeyden hoşlanırlar. Buğz (ve düşmanlıkları) ağızlarından dışa vurmuştur, sinelerinin gizli tuttukları ise daha büyüktür. Size ayetlerimizi açıkladık; belki akıl erdirirsiniz.” (Al-i İmran Suresi, 118)

Bir sonraki ayette ise şöyle bildirilmektedir:

“Sizler, işte böylesiniz; onları seversiniz, oysa onlar sizi sevmezler. Siz Kitabın tümüne inanırsınız, onlar sizinle karşılaştıklarında "inandık" derler, kendi başlarına kaldıklarında ise, size olan kin ve öfkelerinden dolayı parmak uçlarını ısırırlar. De ki: "Kin ve öfkenizle ölün." Şüphesiz Allah, sinelerin özünde saklı duranı bilendir.” (Al-i İmran Suresi, 119)

Fahreddin er-Râzî, bu ayetlerin tefsirinde müminlere karşı duyulan kin ve nefretin, kalpteki hastalığın bir göstergesi olduğuna dikkat çekmektedir:

“Münafıkların ve kâfirlerin müminlere karşı duyduğu kin ve nefret, onların kalplerindeki hastalığın bir göstergesidir. Bu, Allah'ın ayetlerinde açıkça belirtilmiştir.” (Mefâtihi'l-Gayb, Al-i İmran Suresi 118-119. ayetlerin tefsiri)

Çok İyi Düzen Kurucular Olduklarını Sanırlar

İman edenlerin aleyhine plan kuran kimseler, çoğu zaman kendi kurdukları düzenleri son derece başarılı ve kusursuz zannederler. İnsanların görmediği ayrıntıları hesapladıklarını ve kurdukları plan sayesinde amaçlarına ulaşacaklarını düşünürler. Oysa Allah, insanların kurduğu bütün düzenlerin üzerinde mutlak kudret sahibidir:

“Onlar (inanmayanlar) bir düzen kurdular. Allah da (buna karşılık) bir düzen kurdu. Allah, düzen kurucuların en hayırlısıdır.” (Al-i İmran Suresi, 3-4)

Hız. Yusuf'un (as) kıssasında da bir planın gerçek yüzünün ortaya çıkmasına ilişkin şu ifade yer almaktadır:

“Onun gömleğinin arkadan çekilip-yırtıldığını gördüğü zaman (kocası): "Doğrusu, bu sizin

düzeninizden (biri)dir. Gerçekten sizin düzeniniz büyüktür" dedi." (Yusuf Suresi, 28)

Dolayısıyla insan ne kadar kusursuz bir plan yaptığını düşünürse düşünsün, Allah'ın bilgisi dışında hiçbir düzen kurulamaz ve hiçbir plan O'nun takdirinin önüne geçemez.

İftiracıdırlar

İman edenlerin aleyhine düzen kuranların kullandıkları yöntemlerden biri de iftiradır. Suçsuz bir kimseyi suçlu göstermek, gerçekleri çarpıtmak ve insanların zihninde yanlış bir kanaat oluşturmak, Kur'an'da geçmişte yaşanan olaylarda da karşımıza çıkmaktadır.

Hz. Yusuf'un (as) kıssasında, Hz. Yusuf'un suçsuz olduğu halde iftiraya maruz kalması bunun açık örneklerinden biridir:

"Kapiya doğru ikisi de koştular. Kadın onun gömleğini arkadan çekip yırttı. (Tam) Kapının yanında kadının efendisiyle karşılaştılar. Kadın dedi ki: "Ailene kötülük isteyen, zindana atılmaktan veya acı bir azaptan başka cezası ne olabilir?" (Yusuf Suresi, 25)

Firavun'un ileri gelenlerinin Hz. Mûsâ (as) hakkında ortaya attıkları iddialar da başka bir örnektir:

"Firavun kavminin ileri gelenleri dediler ki: 'Bu, kesinlikle çok bilgili bir sihirbazdır. Sizi yurdunuzdan çıkarmak istiyor.'" (A'raf Suresi, 109-110)

Burada da hakikati araştırmak yerine, karşı tarafı toplumun gözünde itibarsızlaştırmaya yönelik suçlayıcı bir dil kullanıldığı görülmektedir.

İmam Nevevî, iftiranın ağır bir günah olduğuna dikkat çekerek şöyle ifade eder:

"İftira, büyük günahlardandır. Müminlere iftira atanlar, dünyada ve ahirette rezil olurlar. Allah, iftiracıları sevmemiştir." (Riyazü's-Salihin, Büyük Günahlar Bölümü)

Yalancıdırlar

Yalan, insanları yanıltmak ve gerçeği gizlemek için kullanılan en temel yöntemlerden biridir.

Kur'an'da münafıkların, gerçek niyetlerini gizlemek amacıyla doğru olmayan sözler söyledikleri açıkça bildirilmektedir.

Allah şöyle buyurmaktadır:

"Kendilerine: "Yeryüzünde fesat çıkarmayın" denildiğinde: "Biz sadece ıslah edicileriz" derler." (Bakara Suresi, 11)

Bir başka ayette ise onların iman edenlerle karşılaştıklarında farklı, kendi taraftarlarıyla baş başa kaldıklarında ise farklı konuştukları şöyle haber verilmektedir:

"İman edenlerle karşılaştıkları zaman: "İman ettik" derler. Şeytanlarıyla baş başa kaldıklarında ise, derler ki: "Şüphesiz, sizinle beraberiz. Biz (onlarla) yalnızca alay ediyoruz." (Bakara Suresi, 14)

Bu ayetler, kişinin sözleri ile gerçek niyetinin birbirinden farklı olabileceğine dikkat çekmektedir.

İbn Hacer el-Askalânî de yalanın münafıklık alametlerinden biri olduğunu ifade eder:

"Yalan, münafıklığın alametidir. Yalancı kişi, Allah'ın rahmetinden uzak olur." (Fethu'l-Bari, İman 24. babın şerhi)

2.5) Yaptıklarının Yanlış Olduğunun Farkındadırlar

İman edenlerin aleyhine düzen kuran kimseler, yaptıkları kötülükleri çoğu zaman “ıslah” veya “iyilik” görüntüsü altında göstermeye çalışırlar. Ancak Kur'an, onların bu iddialarının gerçeği yansıtmadığını bildirir. Çünkü yapılan kötülüğü iyi göstermek, gerçeği değiştirmez. Bir kimsenin kendisini “ıslah edici” olarak tanımlaması, yaptığı davranışın gerçekten ıslah edici olduğu anlamına gelmez.

Allah şöyle buyurmaktadır:

“İnsanlardan öyleleri vardır ki, ‘Allah’a ve ahiret gününe inandık’ derler; oysa onlar inanmış değillerdir. Allah’ı ve iman edenleri aldatmaya çalışırlar. Oysa onlar yalnızca kendilerini aldatırlar da bunun farkında değillerdir... Onlara, ‘Yeryüzünde bozgunculuk yapmayın’ denildiğinde, ‘Biz ancak ıslah edicileriz’ derler. Dikkat edin! Onlar, bozguncuların ta kendileridir, fakat farkında değiller.” (Bakara Suresi, 8-12)

Bu ayetler, insanın yaptığı kötülüğü kendi zihninde meşrulaştırmasının onu haklı hale getirmediğini göstermektedir. Hakikati değiştiren, kişinin kendi hakkında yaptığı yorumlar değil; Allah’ın bildirdiği gerçeklerdir.

2.6) İnananları Küçük Düşürmeye Çabalarlar

İman edenleri toplumun gözünde değersiz göstermek, onların itibarını zedelemek ve insanlar üzerindeki etkilerini azaltmak da düşmanlık yöntemlerinden biridir.

Hz. Yusuf’un (as) kıssasında, Aziz’in karısının söylediği sözler bunun dikkat çekici bir örneğidir: “Kadın dedi ki: “Beni kendisiyle kınadığınız işte budur. Andolsun onun nefsinden ben murad istedim, o ise (kendini) korudu. Ve andolsun, eğer o kendisine emrettiğimi yapmayacak olursa, mutlaka zindana atılacak ve elbette küçük düşürülenlerden olacak.” (Yusuf Suresi, 32)

Burada suç işleyen kişinin, kendi hatasını gizlemek ve karşısındaki kişiyi toplumun gözünde suçlu göstermek için nasıl bir yöntem kullandığı görülmektedir.

Bir mümini haksız yere küçük düşürmek, onun şeref ve itibarını zedelemek İslam ahlakıyla bağdaşmaz. İman eden kişinin onuru ve hakkı korunması gereken değerlerdendir.

İslam âlimlerinin müminin onurunu ve izzetini korumaya verdikleri önem, şu ifadede de açıkça görülmektedir:

“Bir mümini küçük düşürmek, onun izzet ve şerefini zedelemek büyük günahtır. Müminin onuru, Allah katında çok yücedir.” (Muvatta, Hüsnü'l-Hulk, 8)

İnananlara Eziyet Etmek İsterler

İman edenlere karşı düşmanlık besleyen kimselerin en belirgin özelliklerinden biri, müminlere eziyet etmek ve onları çeşitli yollarla yıldırmaya çalışmaktır. Ancak mümin bilir ki, kendisine yapılan hiçbir haksızlık Allah’ın bilgisi dışında gerçekleşmez. Allah, kullarının yaşadığı her sıkıntıyı bilir ve sabreden, tevekkül eden kullarının yardımcısıdır.

“Kâfirlere ve münafıklara itaat etme, eziyetlerine aldırma ve Allah’a tevekkül et. Vekil olarak Allah yeter.” (Ahzab Suresi, 48)

İmam Şâfiî şöyle ifade eder:

“Müminlere eziyet edenler, Allah’ın gazabına uğrarlar. Eziyet etmek, nifak alametidir.” (el-Ümm, Cilt 7, s. 318)

Bu nedenle mümin, kendisine yönelen eziyetler karşısında ümitsizliğe kapılmaz. Çünkü onun dayanağı insanlar değil, âlemlerin Rabbi olan Allah’tır. Allah’a tevekkül eden bir kul, insanların kurduğu bütün planların üzerinde Allah’ın kudretinin bulunduğunu bilir.

İnananların Hapsedilmesini İsterler

İman edenleri baskı altına almak isteyen kimseler, kimi zaman onları özgürlüklerinden mahrum bırakmaya, tebliğlerini engellemeye ve zindana atmakla tehdit etmeye çalışmışlardır. Kur’an’da Firavun’un Hz. Musa’ya karşı kullandığı tehdit bunun açık bir örneğidir:

“(Firavun) dedi ki: "Andolsun, benim dışımda bir ilah edinecek olursan, seni mutlaka hapse atacağım." (Şuara Suresi, 29)

Yine Hz. Yusuf’un (as) yaşadığı olayda, hakka ve iffete bağlı kalmasının karşılığında zindana atılmakla tehdit edildiğini görüyoruz:

“Kadın dedi ki: "Beni kendisiyle kınadığınız işte budur. Andolsun onun nefsinden ben murad istedim, o ise (kendini) korudu. Ve andolsun, eğer o kendisine emrettiğimi yapmayacak olursa, mutlaka zindana atılacak ve elbette küçük düşürülenlerden olacak." (Yusuf Suresi, 32)

Görüldüğü gibi, hakka bağlı kalmak uğruna zorluklarla karşılaşmak, Allah’ın sevdiği kullarının hayatında tarih boyunca görülen bir imtihandır. Mümin, böyle bir durumda haksızlığa uğramış olsa dahi Allah’ın yardımından ümidini kesmez.

İbn Teymiyye şöyle ifade eder:

“Zulmen hapsedilen müminler, Allah katında makbul kimselerdir. Allah, sabredenlere yardım eder.” (Mecmu’u’l-Fetava, Cilt 28, s. 234)

Çünkü zindan, mümin için yalnızca bir mekandır; asıl özgürlük ise Allah’a kullukta ve kalbin yalnızca O’na bağlanmasındadır. Allah dilerse en ağır şartları bile mümin için hayra, sabra, manevi yükselişe ve güzel bir sonuca vesile kılar.

Aslında Oldukça Korkaktırlar

Müminlere karşı güç gösterisinde bulunan, onları korkutmaya ve sindirmeye çalışan kimseler, gerçekte kendi içlerinde büyük bir korku taşırlar. Çünkü Allah, onların kalplerindeki korkuyu ve zaafı bilir.

“Herhalde içlerinde 'dehşet ve yılgınlık uyandırma bakımından' siz, Allah’tan daha çetinsiniz. Bu, şüphesiz onların 'derin bir kavrayışa sahip olmamaları' dolayısıyla böyledir.” (Haşr Suresi, 13)

Münafıkların ruh hali başka bir ayette şöyle tarif edilmektedir:

“Onları gördüğün zaman cisimleri hoşuna gider; konuşurlarsa sözlerini dinlersin. Onlar, sanki duvara yaslanmış kütükler gibidirler. Her gürültüyü kendi aleyhlerine sanırlar. Onlar düşmandırlar; onlardan sakın. Allah onları kahretsin! Nasıl da haktan çevriliyorlar!” (Münafikun Suresi, 4)

Bu ayetler, dış görünüşte güçlü ve etkili görünen insanların iç dünyalarının son derece kırılgan olabileceğini göstermektedir. Mümin ise gerçek gücün yalnızca Allah’a ait olduğunu bilir. Bu nedenle insanların tehditleri, baskıları veya gösterişli güçleri karşısında kalben korkuya kapılmaz.

Kendilerini Müminlerden Daha Akıllı Zannederler; Oysa Akılsızdırlar

Müslümanlara saldıran kimselerin belirgin özelliklerinden biri de son derece kibirli olmalarıdır.

Kendilerini diğer insanlardan üstün görür, müminleri ise küçümsemeye çalışırlar. Hatta iman edenleri akılsızlıkla itham ederek kendi kibirlerini üstünlük zannederler.

Allah, onların bu çarpık anlayışını şöyle haber vermektedir:

“Ve (yine) kendilerine: “İnsanların iman ettiği gibi siz de iman edin” denildiğinde: “Düşük akıllıların iman ettiği gibi mi iman edelim?” derler. Bilin ki, gerçekten asıl düşük akıllılar kendileridir; ama bilmezler.” (Bakara Suresi, 13)

Burada dikkat çekilmesi gereken önemli bir gerçek vardır: İnsan, ne kadar bilgi sahibi görünürse görünsün, Allah’ın ayetlerinden yüz çeviriyor ve hakikati kibir nedeniyle reddediyorsa, gerçek anlamda bir basiretten mahrum kalmış demektir.

Müminler Allah’ın ayetlerini anlamaya, Peygamber Efendimiz’in (sav) sünnetine uymaya ve olayların ardındaki hikmeti görmeye çalışırken, kalpleri hakikate kapalı olanlar apaçık gerçekleri dahi görmek istemezler.

Nitekim Allah şöyle buyurmaktadır:

“Bir sûre indirildiğinde, bazısı bazısına bakar (ve): “Sizi bir kimse görüyor mu?” (der.) Sonra sırt çevirir giderler. Gerçekten onlar, kavramayan bir topluluk olmaları dolayısıyla, Allah onların kalplerini çevirmiştir.” (Tevbe Suresi, 127)

Bu nedenle kavmin ileri gelenlerinden destek ve yardım aramaları, kendi güçlerine olan güvensizliklerinin ve hakikati kendi başlarına değerlendirememelerinin bir göstergesidir. Oysa müminin en büyük yardımcısı Allah’tır.

Sürekli Gözetleme ve Haber Alma Merakı İçindedirler

Müslümanların aleyhine düzen kurmaya çalışan kimseler, çoğu zaman onların durumunu sürekli takip etmeye ve haklarında bilgi toplamaya çalışırlar. Müminlerin ne yaptığını, hangi faaliyetlerde bulunduğunu ve nasıl bir gelişme yaşadığını öğrenmek isterler. Lehte görünen bir gelişmeyi aleyhe çevirebilmek için fırsat kollarlar.

Bu merak ve haber alma isteği zaman zaman öylesine ileri gider ki, müminlerin arasından kendilerine bilgi taşıyacak kişiler bulmaya çalışırlar.

Allah şöyle buyurmaktadır:

“Sizinle birlikte çıksalardı, size 'kötülük ve zarardan' başka bir şey ilave etmez ve aranızda mutlaka fitne sokmak üzere içinizde çaba yürütürlerdi. İçinizde onlara 'haber taşıyanlar' vardır. Allah, zulmedenleri bilir.” (Tevbe Suresi, 47)

İmam Süyûtî şöyle ifade eder:

“Müminlerin gizli hallerini araştırmak, onların ayıplarını ortaya çıkarmaya çalışmak haramdır. Bu, münafıkların özelliğidir.” (ed-Dürrü'l-Mensur, Tevbe Suresi 47. ayetin tefsiri)

Mümin ise başkalarının kusurlarını araştırmak yerine kendi nefsinin düzeltmeye, Allah'ın rızasını kazanmaya ve güzel ahlakını geliştirmeye yönelir. Çünkü Allah'ın razı olduğu hayat, insanların gizli hallerini araştırmakla değil, Allah'a karşı samimi bir kul olmakla kazanılır. Yüzlerinde Huzursuzluk, Konuşmalarında ise Samimiyetsizlik Vardır

Allah, insanın iç dünyasının zaman zaman davranışlarına, sözlerine ve yüz ifadelerine yansıyabileceğine dikkat çekmektedir. Yalan, kin, haset, öfke ve ihtiras içinde yaşayan bir kimsenin ruh hali, zamanla bakışlarına, davranışlarına ve konuşmalarına da yansır.

Münafıklar ise kalplerinde taşıdıkları samimiyetsizliğin açığa çıkmasından korkarlar. Allah bu durumu şöyle bildirmektedir:

“Münafıklar, kalplerinde olanı kendilerine haber verecek bir sûrenin aleyhlerinde indirilmesinden çekiniyorlar. De ki: 'Alay edin. Şüphesiz, Allah kaçınmakta olduklarınızı açığa çıkarandır.'” (Tevbe Suresi, 64)

Bu kimselerin konuşmalarında çoğu zaman samimiyetsizlik, kaçamaklık ve çelişki görülür. Çünkü insanın dili, kalbinde taşıdığı düşüncelerin ve niyetlerin bir yansımasıdır.

Abdülkadir Geylânî Hazretleri de bu duruma dikkat çekerek şöyle der:

“Ey içi dışına uymayan münafık. Allah yeryüzünü senden temiz kılsın” demiştir (Fethu'r Rabbani). Allah, Peygamber Efendimiz'e (sav) bazı kimseleri simalarından ve konuşmalarından tanıyabileceğini şöyle haber vermiştir:

“Eğer biz dilersek, sana onları elbette gösteririz, böylelikle onları simalarından tanırsın. Andolsun, sen onları, sözlerin söyleniş tarzından da tanırsın. Allah, amellerinizi bilir.” (Muhammed Suresi, 30) Yine şöyle buyurulmaktadır:

“Onları (münafıkları) tanımak istersen, onları konuşmalarından tanırsın. Onlar, sanki duvara yaslanmış kütükler gibidir.” (Münafikun Suresi, 4)

İnsanın kalbinde taşıdığı kötülük ve huzursuzluk, zaman içerisinde hayatına da yansır. Sürekli kin beslemek, başkalarına zarar vermeyi düşünmek, iftira atmak ve kötülük peşinde koşmak, kişiyi manevi açıdan yıpratır. Böyle bir insan, ne kadar dünyevi imkana sahip olursa olsun gerçek huzuru bulamaz. Daha genç yaşlarda bile olsalar, çökmüş, solgun, huzursuz ve itici bir ifadeye bürünürler. Yaptıkları kötülükten bir türlü tatmin olmazlar ve yine eziyet vermek için çaba üstüne çaba harcamak suretiyle bocalayıp dururlar. Bir ayette, onların erken yaşta çökmelerine neden olan bu boş çaba şöyle haber verilmiştir:

“Allah onlarla (münafıklarla) alay eder ve azgınlıkları içinde bocalayıp durmalarına mühlet verir.”

(Bakara Suresi, 15)

Allah, Kur'an'da münafıkların yüzlerinde bir damga olacağını, onların samimiyetsizliğinin ve kötülüğünün adeta simalarına işlendiğini bildirir.

Bu kişiler çevrelerinde de gerçek anlamda sevgi ve güven oluşturmazlar. Çünkü samimiyetsizlik, fitnecilik ve kötü niyet; insanlar arasındaki güveni zedeler, sevgi ve muhabbeti ortadan kaldırır.

Buna karşılık samimi müminler, Allah'a teslimiyetleri, güzel ahlakları, dürüstlükleri ve temiz niyetleriyle çevrelerine huzur verirler. Allah'ın zikriyle kalpleri huzur bulan müminlerin bu manevi güzelliği, davranışlarına, yüz ifadelerine ve dinçliklerine de yansır.

Peygamber Efendimiz (sav) şöyle buyurmuştur:

“Siz, insanların en hayırlısı olduğunuz sürece, en hayırlılarınız yüzlerinden tanınır.” (Tirmizi, Birr 81)

İmam Râzî de münafıkların hallerinin yüzlerine ve konuşmalarına yansıdığına dikkat çekerek şöyle ifade eder:

“Münafıkların yüzlerinde ve konuşmalarında nifakın izleri belirgindir. Allah, dilerse onları simalarından ve sözlerinden tanıtır.” (Tefsiri Kebir, Muhammed Suresi 30. ayetin tefsiri).

Kötülük üzerine kurulan düzenler, onları kuranların ruhlarını da yıpratır. Çünkü böyle kimseler sürekli yakalanma, planlarının ortaya çıkması ve kurdukları düzenlerin bozulma korkusu içinde yaşarlar. Bu nedenle bedenlen erkenden çöker ve mutsuzluğa mahkûm olarak yaşarlar.

Allah, kalplerinde hastalık bulunan kimselerin bu endişesini şöyle haber vermektedir:

“Zamanın, felaketleriyle aleyhimize dönüp bize çarpmasından korkuyoruz” diyerek aralarında çabalar yürüttüklerini görürsün. Umulur ki Allah, bir fetih veya katından bir emir getirecek de onlar, nefislerinde gizli tuttuklarından dolayı pişman olacaklardır.” (Maide Suresi, 52)

Münafıkların iç dünyalarındaki korku ve güvensizlik başka bir ayette de şöyle tasvir edilmektedir:

“Sen onları gördüğün zaman cüsseli yapıları beğenini kazanmaktadır. Konuştukları zaman da onları dinlersin. (Oysa) Sanki onlar (sütun gibi) dayandırılmış ahşap-kütük gibidirler. (Bu dayanıksızlıklarından dolayı da) Her çağrıyı kendileri aleyhinde sanırlar. Onlar düşmandırlar, bu yüzden onlardan kaçınıp-sakının. Allah onları kahretsin; nasıl da çevriliyorlar.” (Münafikun Suresi, 4)Kumpaslar Hayra Dönüşecek Şekilde Bozulmak Üzere Kurulmuştur

Münafıklar ve kötü niyetli kişiler, iftira attıkları, kötülük yapmaya çalıştıkları müminlerin bu tertemiz ve huzurlu hallerini gördüklerinde daha da büyük bir sıkıntı ve kahr içine düşerler. Çünkü yaptıkları her kötülüğün, Allah'ın dilemesiyle müminler için hayra döndüğüne, onların daha da güçlenip güzelleştiğine şahit olurlar. Kendi tuzaklarının boşa çıktığını, planlarının hiçbir işe yaramadığını, Allah'ın müminleri her daim koruduğunu ve desteklediğini görürler. Bu gerçek, onların iç dünyalarında tarifsiz bir azap ve pişmanlık meydana getirir.

Bu nedenle, müminlerin karşılaştıkları zorluklar onların Allah'a olan bağlılıklarını daha da güçlendirir. Sabırları arttıkça manevi yönden olgunlaşır, tevekkülleri güçlenir ve Allah'a daha fazla yaklaşırlar.

Allah, müminlerin daima galip ve huzurlu olacaklarını bildirir:

“Allah, iman edenlerin velisidir. Onları karanlıklardan aydınlığa çıkarır. Küfre sapanların velisi ise tağuttur. Onları aydınlıktan karanlıklara çıkarır...” (Bakara Suresi, 257)

Allah'ın vaadi haktır. O, iman eden kullarını sahipsiz bırakmaz. Bazen imtihanın gereği olarak sıkıntılar yaşanabilir; fakat mümin bu sıkıntılar karşısında sabreder, Allah'a tevekkül eder ve güzel ahlakından taviz vermez.

Allah'ın adaleti mutlaka tecelli eder. Mümin için önemli olan, sonucun nasıl görüldüğünden ziyade Allah'ın rızasına uygun hareket etmektir.

Peygamber Efendimiz (sav) şöyle buyurmuştur:

“Müminin işi ne hoştur! Onun her işi kendisi için hayırlıdır. Bu durum sadece mümine mahsustur. Ona bir sevinç isabet ederse şükreder, bu onun için hayır olur. Bir sıkıntı isabet ederse sabreder, bu da onun için hayır olur.” (Müslim, Zühd 64)

İbn Ataullah el-İskenderi:

“Allah, müminlere yapılan her kötülüğü hayra çevirir. Sabreden ve tevekkül eden müminler, sonunda daima kazançlı çıkarlar.” (el-Hikem el-Ata'yye, 118. Hikmet)

İmam Mâtürîdî de Allah'ın vaadinin hak olduğuna ve müminlere yapılan zulmün onların derecelerinin yükselmesine vesile olabileceğine dikkat çekmektedir:

“Allah'ın vaadi haktır. Müminlere yapılan zulüm, onların derecesini artırır, sonunda Allah onları galip getirir.” (Te'vilatü'l-Kur'an, Bakara Suresi 257. ayetin tefsiri)

Kur'an'da, hileli düzenlerin ve bâtıl üzerine kurulan planların sonunda mutlaka bozulacağına ve başarısız olacağına dair pek çok ayet bulunmaktadır. Allah Kur'an'da bu hakikati açıkça ifade eder:

“Böylece biz, her ülkenin önde gelenlerini -orada hileli düzenler kursunlar diye- oranın suçlu-günahkârları kıldık. Oysa onlar, hileli düzeni ancak kendilerine kurarlar da bunun şuuruna varmazlar.” (En'am Suresi, 123)

İnsanlar ne kadar büyük bir güç ve imkâna sahip olurlarsa olsunlar, Allah'ın kudreti karşısında hiçbir güç mutlak değildir. Bu nedenle inkârcıların ve kötü niyetli kimselerin müminlere karşı kurdukları düzenler, Allah'ın dilemesiyle bozulur ve onların aleyhine döner.

Allah şöyle buyurmaktadır:

“Size bir iyilik dokununca tasalanırlar, size bir kötülük isabet ettiğindeyse buna sevinirler. Eğer siz sabreder ve sakınırsanız, onların 'hileli düzenleri' size hiçbir zarar veremez. Şüphesiz, Allah, yapmakta olduklarını kuşatandır.” (Al-i İmran Suresi, 120)

Allah, hileli düzen kuranların kendi kurdukları tuzakların içine düşebileceklerini şöyle haber vermektedir:

“Böylece biz, her ülkenin önde gelenlerini -orada hileli düzenler kursunlar diye- oranın suçlu-günahkârları kıldık. Oysa onlar, hileli düzeni ancak kendilerine kurarlar da bunun şuuruna varmazlar.” (En'am Suresi, 123)

Sonuç:

Tarih boyunca inkârcıların, münafıkların ve kötülük peşinde koşan kimselerin iman edenlere karşı çeşitli karalama kampanyaları, iftiralar, baskılar ve kumpaslar yürüttüğü görülmüştür. Kur'an'da anlatılan kıssalar ve bildirilen ilahî hükümler, hak ile bâtıl arasındaki mücadelenin insanlık tarihi boyunca devam ettiğini göstermektedir.

Günümüzde de iman edenleri sindirmek, korkutmak, itibarlarını zedelemek, maddi imkânlarını ellerinden almak veya tebliğ faaliyetlerini engellemek isteyen çeşitli girişimlerle karşılaşılması mümkündür. Ancak mümin, bütün bu olayların üzerinde Allah'ın mutlak hâkimiyetinin bulunduğunu bilir.

Ne kadar organize olurlarsa olsunlar, ne kadar büyük maddi imkânlara, nüfuza veya medya gücüne sahip olurlarsa olsunlar, Allah'ın dilemesi olmadan hiçbir kimse müminlere dilediği zararı veremez.

Müminin vazifesi ise korkuya kapılmak değil; sabretmek, tevekkül etmek, Allah'ın emirlerine sımsıkı sarılmak ve güzel ahlakını korumaktır. Çünkü Allah'ın Katı'nda asıl değer, insanların verdiği makam, itibar veya güçle değil; iman, takva, samimiyet ve güzel ahlakla ölçülür.

Müminlerin karşılaştıkları her zorluk, Allah'ın izniyle onların lehine bir hayra dönüşür. Bir iftira, hakikatin daha geniş kitlelere ulaşmasına vesile olur. Bir baskı, müminlerin sabrını ve kararlılığını güçlendirir. Bir engel, Allah'ın yeni bir kapı açmasına vesile olur. Bir sıkıntı ise kulun Rabbine daha fazla yönelmesine ve O'na daha güçlü bağlanmasına sebep olur. Bu nedenle mümin, kendisine karşı kurulan tuzakları gördüğünde ümitsizliğe düşmez. Çünkü bilir ki Allah'ın planı, insanların bütün planlarının üzerindedir.

Şeytani telkinlerle hareket eden, kötülük ve fitne peşinde koşan kimselerin kurdukları düzenler ne kadar güçlü görünürse görünsün, bâtılın kalıcı bir gücü yoktur. Allah'ın izniyle bâtıl üzerine kurulan her düzen zamanla çözülmeye, dağılmaya ve hakikatin karşısında yok olmaya mahkûmdur.

Hak ile bâtılın birbirinden ayrılması için yaşanan bu imtihan ortamında, Hz. Mehdi (as) ve talebelerinin de Peygamber Efendimiz (sav) ve ashabının yaşadığı imtihanlara benzer zorlu süreçlerden geçerek tanınacağına, hakikatin ortaya çıkacağına ve Allah'ın izniyle güzel ahlakın yeryüzünde hâkim olacağına inanç tamdır.

Mümin, bütün bunları değerlendirirken yalnızca görünen sebeplere bakmaz. Her olayın Allah'ın ilmi ve takdiri içinde gerçekleştiğini bilir. Bu nedenle kalbinde korku yerine tevekkül, üzüntü yerine ümit, öfke yerine sabır ve çaresizlik yerine Allah'a güven vardır. Çünkü mümin bilir ki: Allah'ın vaadi haktır. Allah, sabredenleri yalnız bırakmaz. Allah, tevekkül edenlerin yardımcısıdır. Allah, hak ile bâtılı birbirinden ayırandır. Allah, zulme uğrayanların mazlumluğunu bilendir. Allah, kullarının kalplerinden geçenleri görendir.

Ve nihayet, Allah'ın dilemesiyle hak mutlaka ortaya çıkacak, bâtıl ise yok olup gidecektir.

Bu nedenle müminlere düşen, bütün zorluklar karşısında gevşememek, üzülmemek, güzel ahlakı korumak, Allah'a güvenmek ve hakikati anlatmaya devam etmektir.

Allah şöyle buyurmaktadır:

"Gevşemeyin, üzülmeyin; eğer hakikaten inanıyorsanız, üstün gelecek olan sizlersiniz." (Âl-i İmrân Suresi, 139)

<https://www.harunyahya.info/makaleler/iman-edenlere-saldiranlarin-kuran-da-haber-verilen-ozellikleri>